

ରାଜା

ଆମାକେ ସେଦିନ ତିନି ଏହି ଅନ୍ଧକାର ସରେର ତାର ଦିଯେ
ବଲ୍ଲେନ ଶୁରଙ୍ଗମା, ଏହି ସରଟା ପ୍ରତିଦିନ ତୁମି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରେ’
ରେଖୋ, ଏହି ତୋମାର କାଜ, ତଥନ ଆମି ତା’ର ଆଜତା
ମାଥାଯ କରେ’ ନିଲୁମ—ଆମି ମନେ ମନେ ବଲିନି ଯାରା
ତୋମାର ଆଲୋର ସରେ ଆଲୋ ଜାଲେ ତାଦେର କାଜଟି
ଆମାକେ ଦାଓ । ତାହିଁ ଯେ କାଜଟି ନିଲୁମ ତା’ର ଶକ୍ତି
ଆପନି ଜେଗେ ଉଠିଲ, କୋନୋ ବାଧା ପେଲ ନା ।…… ଏହି
ଯେ ତିନି ଆସଚେନ—ସରେର ବାଇରେ ଏସେ ଦୀଙ୍ଗିଯେଛେନ ।
ପ୍ରଭୁ !

ବାହିରେ ଗାନ

ଥୋଲୋ ଥୋଲୋ ଦ୍ୱାର ରାଖିଯୋ ନା ଆର
ବାହିରେ ଆମାର ଦୀଡାରେ ।
ଦାଓ ସାଡ଼ା ଦାଓ ଏହି ଦିକେ ଚାଓ
ଏମ ହଇ ବାହ ବାଡାରେ ॥

କାଜ ହ’ରେ ଗେଛେ ମାରା,
ଉଠେଛେ ମଞ୍ଜାତାରା,
ଆଲୋକେର ଥୟା ହ’ରେ ଗେଲ ଦେଇରା
ଅନ୍ତ ସାଗର ପାରାରେ ।
ଏମେହି ହସାରେ ଏମେହି, ଆମାରେ
ବାହିରେ ରେଖୋ ନା ଦୀଡାରେ ॥

ରାଜା

ଭରି ଲ'ଯେ ସାରି ଏନ୍ତକି କି ବାରି.
 ମେଜେଛ କି କୁଚି ହକୁଲେ ?
 ବୈଧେଛ କି ଚୁଳ, ତୁଣେଛ କି ଫୁଳ.
 ଗେଥେଛ କି ମାଳା ମୁକୁଲେ ?
 ଧେର ଏଲ ଗୋଟେ ଫିରେ,
 ପାଖୀରା ଏମେହେ ନୌଡ଼,
 ପଥ ଛିଲ ଯତ ଜୁଡ଼ିଆ ଜଗତ,
 ଆଧାରେ ଗିଯେଛେ ହାରାଯେ
 ତୋମାର ଦୁଯାରେ ଏସେହି, ଆମାରେ
 ବାହିରେ ରେଖୋ ନା ଦୀଢ଼ାଯେ ॥

ଶୁରଙ୍ଗମା । ତୋମାର ଦୁଯୋର କେ ବନ୍ଦ ରାଖିତେ ପାରେ ରାଜା ?
 ଓ ତ ବନ୍ଦ ନେଇ, କେବଳ ଭୋଜାନୋ ଆଛେ, ଏକଟୁ ଛୋଇ
 ସଦି ଆପଣି ଖୁଲେ ଯାବେ । ସେଟୁକୁ କରବେ ନା ?
 ନିଜେ ଉଠେ ଗିଯେ ନା ଖୁଲେ ଦିଲେ ଚୁକ୍ବେ ନା ?

ଗାନ

ଏ ଯେ ମୋର ଆବରଣ
 ସୁଚାତେ କତନ୍ତର ?
 ନିଶ୍ଚାମ ବାରେ ଉଡ଼େ ଚଲେ ଯାଇ
 ତୁମି କର ସଦି ମନ ।
 ସଦି ପଡ଼େ ଥାକି ଭୂମେ
 ଧୂଲାମ ଧରଣୀ ଚୁମେ,
 ତୁମି ତାରି ଲାଗି ସାରେ ରାବେ ଜାଗି
 ଏ କେମନ ତବ ପଣ ?